

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

K E N D E L S E

Afsagt den 1. oktober 2012 af Østre Landsrets 11. afdeling
(landsdommerne Katja Høegh, Karsten Bo Knudsen og Morten Kroon (kst.)).

11. afd. kære nr. S-2844-12:
Rigspolitiet, Nationalt Udlændingecenter
mod

Udlænding

(cpr.nr. 200880-)
(advokat Jørn Haandbæk Jensen, besk.)

Udlænding har kæret Retten i Hillerøds kendelse af 14. september 2012 (sag nr. 9-3970/2012), hvorved frihedsberøvelsen af udlændingen, der fandt sted den 11. september 2012, i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 36, stk. 1, blev kendt lovlig og forlænget med frist til den 11. oktober 2012.

Udlænding har kæret kendelsen med påstand om løsladelse. Der er ikke indgivet kærskrift.

Rigspolitiet har nedlagt påstand om fortsat frihedsberøvelse.

Den 18. september 2012 anmodede landsretten Rigspolitiet om en redegørelse for det retlige grundlag for frihedsberøvelsen, herunder henset til asylansøgningen, idet landsretten bemærkede, at frihedsberøvelsen ifølge den påkærede kendelse er sket i medfør af udlændingelovens § 36, stk.1, men at hjemlen efter begrundelsen i kendelsen, herunder særligt henvisningen til det forudgående forløb, hvor **Udlænding** undlod at tage ophold i Sand-

holm, de forskellige forklaringer [Udlænding] har afgivet om sin identitet mv., dog snare-
re syntes at være udlændingelovens § 36, stk. 4.

Rigspolitiet har i den udaterede redegørelse, modtaget i landsretten den 24. september
2012, blandt andet anført:

”Den 2. august 2012 kl. 00.39 blev udlændingen anholdt ud for Tivoli af Kø-
benhavns Politi, mens han arbejdede som cykeltaxachauffør. Udlændingen var
ved sin anholdelse ikke i besiddelse af nogen form for rejsedokument.

Ved en efterfølgende afhøring samme dag oplyste udlændingen til Københavns
Politi, at han var fløjet fra New Delhi til Europa, formentlig til Tyskland, og
herfra taget videre med tog til Danmark, hvor han ankom den 31. juli 2012.

Udlændingen oplyste endvidere, at han var født og opvokset i Rajastan i Indi-
en, og at hans forældre var skilt og stadig boede i Indien. Udlændingen oplyste
yderligere, at han har haft 10 års skolegang og behersker engelsk i både skrift
og tale. Udlændingen oplyste yderligere for så vidt angår sin rejse til Danmark,
at han havde betalt 2,5 mio. indiske rupees til en agent, som ligeledes skulle
skaffe ham en arbejdstilladelse.

Udlændingen søgte om asyl i Danmark.

Udlændingen blev i forbindelse med sin anholdelse sigtet for overtrædelse af
udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, ved den 2. august 2012 at have opholdt sig
i Danmark uden fornøden tilladelse. Københavns Politi meddelte samme dato
udlændingen tiltalefrafald i medfør af retsplejelovens § 722, stk. 1, nr. 1.

Udlændingestyrelsen besluttede den 2. august 2012 at udvise udlændingen af
Danmark med indrejseforbud i 2 år i medfør af udlændingelovens § 25a, stk. 2,
og § 32, stk. 4, 2.pkt. Der blev på baggrund af den indgivne asylansøgning ikke
fastsat en udrejsefrist for udlændingen.

Udlændingen blev efter afhøringen kørt til Center Sandholm, hvor han den 3.
august 2012 fik optaget foto og fingeraftryk.

Den 13. august 2012 modtog Rigspolitiet en daktyloskopisk erklæring fra Kri-
minalteknisk Center, hvoraf det fremgik, at fingeraftrykkene, optaget den 3.
august 2012 i Center Sandholm under identiteten [Udlænding], cpr.nr.
200880- , nationalitet: Indien, ved en søgning fandtes at være identisk
med fingeraftryk optaget den 10. december 2011 af Københavns Politi under
identiteten [Person 1], cpr.nr. 201084- , nationalitet: Afghanistan.

Det fremgik endvidere, ved et opslag i politiets systemer under Københavns
Politis journalnummer, at udlændingen den 10. december 2011 blev antruffet af
en patrulje fra Københavns Politi mens han arbejdede som cykeltaxachauffør,
og at han på forespørgsel ikke var i stand til at fremvise pas eller andet gyldigt
rejsedokument. Udlændingen søgte herefter om asyl og blev vejledt om at rette
henvendelse i Center Sandholm, hvor han imidlertid aldrig meldte sig.

Ved en søgning på udlændingen i Eurodac den 21. august 2012, fandtes udlændingen ukendt i systemet.

Den 11. september 2012 mødte udlændingen efter tilsigelse til en identitetsafhøring hos Rigspolitiet, hvor han bl.a. oplyste, at han aldrig har været i besiddelse af et pas. Udlændingen oplyste endvidere vedrørende sin rejserute, at han havde forladt Indien den 28. eller 29. juli 2012 med fly fra New Delhi til en ukendt europæisk by, hvorfra han havde rejst med tog i 8-10 timer til Danmark. Udlændingen oplyste, at han havde rejst på et indisk pas isat udlændingens foto og lydende på navnet: "█ Navn █", og at passet var blevet overgivet til agenten ved ankomsten til Europa.

Udlændingen oplyste nu, at han var opvokset i Bostad, hvortil han ankom, da han var cirka 5 år. Udlændingen blev efterladt af sine forældre som helt lille, og han ved ikke, om han har søskende. Udlændingen oplyste endvidere, at han boede hos en familie og passede familiens børn, indtil familien flyttede og efterlod ham, da han var 10 år. Udlændingen oplyste, at han ingen skolegang har haft, og at han har arbejdet som ufaglært inden for rengøring og husholdning.

Foreholdt det tidligere forklarede vedrørende forældre og opvækst, forklarede udlændingen, at han havde forklaret således for at undgå yderligere spørgsmål. Foreholdt, at han både taler og skriver engelsk, forklarede udlændingen, at det er korrekt, men at han havde glemt at fortælle dette til Rigspolitiet.

Udlændingen blev herefter indskærpet betydningen af udlændingelovens § 40, ligesom han blev foreholdt, at han tidligere den 10. december 2011 var blevet anholdt af Københavns Politi, hvor han ligeledes havde søgt asyl, men efterfølgende var udeblevet fra Center Sandholm. Hertil oplyste udlændingen, at han var taget til Letland, hvor han havde opholdt sig i 6-8 måneder, inden han tog tilbage til Danmark. Udlændingen havde dog ingen dokumentation for sit ophold i Letland.

Udlændingen blev herefter frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, stk. 1.

Samme dag sendte Rigspolitiet en skriftlig forespørgsel vedrørende udlændingen til den Danske Ambassade i New Delhi i relation til udlændingens eventuelle visumansøgninger i de øvrige Schengenlande.

Ved Retten i Hillerøds kendelse af 14. september 2012 blev frihedsberøvelsen af udlændingen kendt lovlig og opretholdt i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 36, stk. 1, med frist til den 11. oktober 2012.

Rigspolitiet afventer fortsat svar fra ambassaden.

Bemærkninger til det retlige grundlag for frihedsberøvelsen

Til støtte for påstanden om fortsat frihedsberøvelse skal Rigspolitiet indledningsvis bemærke, at anvendelsen af udlændingelovens § 36, stk. 1, sker med henblik på at sikre muligheden for afvisning, administrativ udvisning, overførsel eller tilbageførsel eller udsendelse, når udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet. Det er en forudsætning, at de i udlændingelovens § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for udsendelse. Endvidere er det efter fast praksis en forudsætning for opretholdelse af frihedsberøvelsen af en udlænding i udsendelsesposition, at der er reel udsigt til, at en udsendelse kan effektueres inden for en overskuelig fremtid.

I relation til muligheden for frihedsberøvelse i medfør af udlændingelovens § 36, stk. 4, i nærværende sag skal Rigspolitiet bemærke, at rette hjemmel efter Rigspolitiets opfattelse i givet fald ville være udlændingelovens § 36, stk. 4, nr. 2 eller 3, hvorefter en udlænding kan frihedsberøves under asylsagens behandling, såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet. Efter § 36, stk. 4, nr. 2, er det en betingelse, at udlændingen lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. og 2.pkt. Efter § 36, stk. 4, nr. 3, er det en forudsætning, at udlændingen ”på anden lignende måde” ikke medvirker til sagens oplysninger.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen finder § 36, stk. 4, nr. 2, anvendelse, såfremt en asylansøger helt nægter at medvirke til at give de nødvendige oplysninger om identitet, samt hvis en asylansøger har bortskaffet sit pas eller andre dokumenter eller har fjernet mærkater fra tøj m.v. og afgiver utvivlsomt urigtige oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis den pågældende, efter at der er foretaget en sprogtest, som påviser, at den pågældende ikke er af den opgivne nationalitet, fastholder sin oprindelige forklaring. Tilsvarende vil gøre sig gældende, hvis der på anden måde, f.eks. fra svar på fingeraftryksforespørgsler i et andet EU-land, er fremskaffet oplysninger, der afkræfter asylansøgerens forklaring, og den pågældende herefter fastholder sin tidligere afgivne forklaring omkring rejserute.

Endvidere finder § 36, stk. 4, nr. 3, anvendelse, indtil asylansøgeren har medvirket til sagens oplysning på en sådan måde, at sagsbehandlingen kan gennemføres effektivt. Asylansøgeren skal således medvirke til sagens oplysning på en sådan måde, at udlændingemyndighederne må antages at kunne gennemføre den resterende del af sagsbehandlingen uden hindringer, der skyldes ansøgerens forhold.

Rigspolitiet skal herefter bemærke, at det er Rigspolitiets opfattelse, at det er en betingelse for at anvende § 36, stk. 4, nr. 2, at udlændingen bevidst afgiver urigtige oplysninger, og at Rigspolitiet kan modbevise udlændingens oplysninger.

Rigspolitiet skal i den forbindelse bemærke, at det fremgår af sagens oplysninger, at udlændingen er afhørt ved brug af hindi-tolk, og at han taler og skriver

engelsk, hvilket er i overensstemmelse med, at udlændingen har forklaret, at han er fra Indien. Udlændingens oplysninger omkring en rejserute fra New Delhi til en europæisk storby og derefter videre med tog til Danmark kan endvidere ikke modbevise, idet der ved søgning i Eurodac-databasen ikke har været nogen hits på udlændingens fingeraftryk. Udlændingens rejserute kan på denne baggrund ikke nærmere fastlægges.

Rigspolitiet finder således heller ikke på nuværende tidspunkt fuldt tilstrækkeligt grundlag for at anvende § 36, stk. 4, nr. 3, som hjemmel til frihedsberøvelsen.

Det er derfor Rigspolitiets opfattelse, at det korrekte fængslingsgrundlag i denne sag på nuværende tidspunkt findes i udlændingelovens § 36, stk. 1.

Det er endvidere Rigspolitiets opfattelse, at det er nødvendigt for at sikre muligheden for en udsendelse af udlændingen, at han forbliver frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, stk. 1.

Rigspolitiet skal i den forbindelse henlede opmærksomheden på, at udlændingen den 10. december 2011 blev anholdt af Københavns Politi, hvorefter han søgte om asyl og derefter undlod at tage ophold i Center Sandholm som pålagt, og at udlændingen efterfølgende i perioden frem til sin anholdelse den 2. august 2012 formodes at have opholdt sig ulovligt i landet. Endvidere søgte udlændingen også først asyl efter sin anholdelse og i forbindelse med en afhøring hos Københavns Politi den 2. august 2012, da han på ny var antruffet i Danmark.

Yderligere bemærkes det, at udlændingen ved Udlændingestyrelsens resolution af 2. august 2012 er udvist af Danmark med indrejseforbud i 2 år.

Det er Rigspolitiets opfattelse, at en udlænding, der grundet forudgående ulovligt ophold her i landet er blevet administrativt udvist med indrejseforbud, ikke skal løslades alene som følge af, at den pågældende efterfølgende har søgt asyl. Rigspolitiet lægger herved navnlig vægt på tidspunktet for udlændingens indgivelse af asylansøgningen, herunder navnlig at udlændingen to gange har indgivet asyl efter at være antruffet af politiet og ikke af egen drift ved henvendelse til de danske myndigheder.

Rigspolitiet afventer på nuværende tidspunkt svar fra ambassaden om, hvorvidt udlændingen har fået udstedt et visum til et af de øvrige Schengenlande. Hvis udlændingen måtte have fået udstedt et sådant visum, vil det som udgangspunkt være det pågældende land, der er ansvarligt for behandlingen af udlændingens asylsag.

Sagen afventer således på nuværende tidspunkt, at Rigspolitiet modtager svar fra ambassaden med henblik på udlændingemyndighedernes efterfølgende stillingtagen til, om Danmark er ansvarligt for behandling af udlændingens asylsag.”

Retsgrundlaget

Ved lov nr. 33 af 18. januar 1995 blev § 36, stk. 1, nyaffattet. Det er i bemærkningerne til bestemmelsen i det bagvedliggende lovforslag nr. L 85 af 30. november 1994 blandt andet anført:

”Den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 1, nævner ikke udtrykkeligt, at der kan ske frihedsberøvelse med henblik på at sikre muligheden for udsendelse af f.eks. personer, der har modtaget afslag på en ansøgning om asyl og er pålagt at udrejse af landet.

Det antages imidlertid efter fast retspraksis, at der kan ske frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, i sådanne tilfælde.

Forslaget har til formål at præcisere, at der kan ske frihedsberøvelse for at sikre udsendelse, hvor der ikke er tale om afvisning eller udvisning, herunder tilfælde, hvor en asylansøger er meddelt afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse og er pålagt at udrejse af landet.

Forslaget indebærer ingen udvidelse i adgangen til frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1.”

Ved lov nr. 382 af 14. juni 1995 indsattes bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt., (nu § 36, stk. 3. 4. pkt.) om adgang til efter en konkret, individuel vurdering at frihedsberøve en udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 (asyl) forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 a, stk. 3, nævnte procedure (åbenbart grundløs-proceduren). Det er i de almindelige bemærkninger til det bagvedliggende lovforslag nr. L 194 af 4. april 1994 under punkt 5.1. blandt andet anført:

”5.1. Frihedsberøvelse af asylansøgere, der er udtaget til den særligt frem-skyndede åbenbart grundløs-procedure

...

Frihedsberøvelse af udlændinge efter § 36, stk.1, 1. pkt., finder sted i en række forskellige situationer, hvoraf hovedtilfældene gennemgås i det følgende.

Retter en udlænding henvendelse til politiet for at søge asyl, skal politiet, uanset om ansøgningen indgives ved den danske grænse eller efter indrejsen til Danmark, forelægge sagen for Direktoratet for Udlændinge, der efter udlændingelovens § 48, stk. 2, har kompetencen til at træffe afgørelse om at tillade udlændingens indrejse eller om at afvise eller udvise den pågældende.

I et betydeligt antal tilfælde vil politiet ikke i forbindelse med den første undersøgelse kunne fastlægge udlændingens identitet eller rejserute, og Direktoratet

for Udlændinge vil derfor ikke umiddelbart kunne træffe afgørelse om afvisning.

Det er fast antaget i domstolspraksis, at der vil kunne ske frihedsberøvelse af en asylansøger, der er *afvist* efter udlændingelovens § 48, stk. 2, eller som *befinder sig i en aktuel afvisnings- eller udvisningsposition*, idet Direktoratet for Udlændinge ikke har kunnet træffe afgørelse i sagen. Politiet foretager frihedsberøvelse i et meget stort antal sager i denne kategori.

Det er endvidere ved lov nr. 33 af 18. januar 1995 i overensstemmelse med hidtidig fast retspraksis blevet lovfæstet, at der kan ske frihedsberøvelse med henblik på at sikre muligheden for udsendelse f.eks. af personer, *der har modtaget afslag på en ansøgning om asyl og er pålagt at udrejse af landet*.

Der kan endvidere efter praksis ske frihedsberøvelse i tilfælde, hvor en asylansøger er *meddelt tilladelse til indrejse og ophold i landet under asylsagens behandling*. Dette vil typisk være tilfældet, hvor en uidentificeret asylansøger fortsat undergives frihedsberøvelse for at sikre den pågældendes tilstedeværelse i forbindelse med politiets fortsatte bestræbelser på at fastlægge vedkommendes identitet. Tilsvarende gælder, hvor en asylansøgers rejserute ikke kan anses for endeligt fastlagt.

Politiet har endvidere siden september 1994 ud fra en konkret vurdering af sagens samlede oplysninger – herunder bl.a. ... - truffet beslutning om frihedsberøvelse i en række tilfælde, hvor der er tale om, at asylansøgeren kommer fra et europæisk land og ifølge gældende praksis ikke skal udfylde asylansøgningsskema, og hvor det må forventes, at ansøgningen om asyl efterfølgende udtages til hurtig behandling efter den mellem Direktoratet for Udlændinge, Dansk Flygtningehjælp og Rigspolitiet aftalte særlige hasteprocedure for visse åbenbart grundløse asylansøgninger.

...

Af to kendelse afsagt af Østre Landsret i januar 1995 kan det imidlertid udledes, at der som udgangspunkt ikke vil være mulighed for at frihedsberøve identificerede asylansøgere, der er indrejser lovligt i landet og søger asyl i forbindelse med indreisen eller forholdsvis kort tid herefter, og som stadig er i besiddelse af rejsedokumenter. ...

...

Det foreslås på den baggrund, at udlændingelovens § 36, stk. 1, præciseres. Det foreslås således, at der indsættes et nyt 3. pkt. i § 36, stk. 1, hvorefter en udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 a, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen. Bestemmelsen vil kunne anvendes, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Efter § 37 skal udlændinge, der er frihedsberøvet, fremstilles for retten inden 3 døgn fra frihedsberøvelsens iværksættelse, medmindre den pågældende forinden løslades. ...

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt., er som nævnt navnlig tænkt anvendt i forbindelse med sager, der forventes behandlet i den særlige hasteprocedure for visse åbenbart grundløse asylansøgninger.

Frihedsberøvelser, der iværksættes efter denne bestemmelse, forudsættes derfor at være kortvarige, og det foreslås på denne baggrund, at en frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse maksimalt af retten kan udstrækkes i 7 dage regnet fra politiets iværksættelse af frihedsberøvelsen efter bestemmelsen.

Trækker sagsbehandlingen ud over denne frist, vil udlændingen således skulle løslades, medmindre der er grundlag for at frihedsberøve den pågældende efter andre bestemmelser..."

Det er i bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser om den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt., blandt andet anført:

"Det foreslås, at der som noget nyt indsættes en bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 1, hvorefter en udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 a, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 36 kan frihedsberøvelse alene finde sted, såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til *at sikre muligheden for afvisning, udvisning eller udsendelse*.

Indenrigsministeriet finder, at anvendelsesområdet for udlændingelovens § 36 bør præciseres, således at det udtrykkeligt kommer til at fremgå, at den omstændighed, at en asylansøgning forventes udtaget eller er udtaget til behandling efter åbenbart grundløs-proceduren, efter en konkret vurdering vil kunne begrunde en frihedsberøvelse af asylansøgeren under sagsbehandlingen, såfremt en afgørelse må anses for nært forestående."

Bestemmelserne i udlændingelovens § 36, stk. 3 og 4, blev indsat ved lov nr. 458 af 7. juni 2001. Det er i de almindelige bemærkninger til det bagvedliggende lovforslag nr. L 191 af 20. marts 2001 blandt andet anført:

"2.1. Frihedsberøvelse af asylansøgere, der er administrativt udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, eller udvist ved dom efter udlændingelovens §§ 22-44.

Efter udlændingeloven medfører en afgørelse om udvisning, at den pågældende udlændings eventuelle visum eller opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Udlændingen skal således udrejse af landet, og politiet drager omsorg for udrejsen, hvis ikke dette sker frivilligt.

Det bagvedliggende formål med udlændingelovens regler om udvisning af udlændinge på grund af kriminalitet er at forhindre at sådanne udlændinge færdes frit her i landet.

I tilfælde, hvor en udlænding, der udvises, har en asylansøgning under behandling, skal der imidlertid træffes afgørelse i asylsagen, inden asylansøgeren i tilfælde af afslag på asylansøgningen kan udsendes af landet, og udvisningsafgørelsen dermed blive endeligt fuldbyrdet. Udsendelse af landet kan ikke ske, førend asylsagen er færdigbehandlet. Ellers ville der være risiko for, at udlændingemyndighederne i strid med Danmarks internationale forpligtelser udsende en asylansøger til et land, hvor den pågældende ville risikere at blive udsat for forfølgelse.

Det forhold, at en udlænding har indgivet en ansøgning om asyl, bevirker således, at den pågældende får en bedre retsstilling end udlændinge, der ikke har indgivet ansøgning om asyl, idet der ikke som tilfældet er i øvrigt kan ske udsendelse af en udvist asylansøger umiddelbart efter, at udvisningsafgørelsen er truffet.

Udlændingeloven indeholder i dag i § 36, stk. 1, 1. pkt., hjemmel til, at politiet kan bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves, såfremt de i udlændingelovens § 34 nævnte mindre indgribende foranstaltninger (deponering af pas, meldepligt m.v.) ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for blandt andet administrativ udvisning efter § 25 a, stk. 1, eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., giver således mulighed for at frihedsberøve en udlænding, mens det undersøges, om betingelserne for administrativ udvisning er til stede, ligesom bestemmelsen giver mulighed for at frihedsberøve en udlænding i tiden fra afgørelsen om udvisning er truffet, og indtil udsendelse kan finde sted.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., indeholder imidlertid efter Indenrigsministeriets opfattelse ikke tilstrækkelig hjemmel til at frihedsberøve en asylansøger, der er blevet administrativt udvist, under den resterende del af asylsagens behandling, og indtil udsendelse i tilfælde af afslag på asyl kan finde sted.

Med henblik på at sikre det bagvedliggende formål med udlændingelovens udvisningsregler og dermed en effektiv fuldbyrdelse af udvisningsafgørelserne foreslås det derfor, at asylansøgere, der udvises i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, skal kunne frihedsberøves, jf. den i lovforslagets § 1, nr. 5, foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 3. Herved sikres det, at de pågældende som andre udviste udlændinge afskæres fra at færdes frit her i landet.

Da bestemmelsen skal sikre, at de pågældende asylansøgere afskæres fra at færdes frit her i landet, indtil udvisningsafgørelsen kan fuldbyrdes, vil en vurdering af, om de i udlændingelovens § 34 nævnte mindre indgribende foranstaltninger (meldepligt m.v.) kan anvendes som alternativ til frihedsberøvelse ikke være relevant. Det er derfor efter forslaget ikke en betingelse for anvendelse af frihedsberøvelse, at en sådan vurdering foretages.

...

Det forudsættes, at adgangen i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., til at frihedsberøve en udlænding, mens det undersøges, om betingelserne for udvisning er til stede, anvendes i videst muligt omfang i forhold til de af forslaget omfattede asylansøgere.

På samme måde forudsættes det, at udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., om frihedsberøvelse med henblik på at sikre udsendelse af landet anvendes efter asylsagens afslutning i videst muligt omfang i de tilfælde, hvor der meddeles afslag på asyl.

...

2.2. Frihedsberøvelse af asylansøgere med henblik på at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet.

...

Der er ikke i dag hjemmel i udlændingeloven til at frihedsberøve asylansøgere, der gennem deres adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning.

Det foreslås, at der indføres mulighed for at frihedsberøve sådanne asylansøgere, jf. den i lovforslaget § 1, nr. 5, foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 4, med det formål at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet. En af forslaget omfattet adfærd, der kan føre til frihedsberøvelse, vil f.eks. foreligge, hvis asylansøgeren gentagne gange uden rimelig grund udebli-
ver fra afhøringer ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt, eller hvis asylansøgeren ikke meddeler eller tilslører oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller meddeler utvivlsomt urigtige oplysninger herom.

...

Da formålet med frihedsberøvelsen vil være at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, vil frihedsberøvelsen som udgangspunkt skulle opretholdes, indtil asylansøgeren har medvirket til sagens oplysning på en sådan måde, at sagsbehandlingen kan gennemføres effektivt om nødvendigt under den resterende del af asylansøgningens behandling.

...

Frihedsberøvelsen vil skulle ophøre, hvis asylansøgeren under frihedsberøvelsen medvirker til sagens oplysning på en sådan måde, at sagsbehandlingen kan gennemføres effektivt.”

Det er i bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser blandt andet anført:

”Til nr. 5.

Det foreslås, at der skabes en tilstrækkelig lovhjemmel til at frihedsberøve asylansøgere, der er administrativt udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, således at der som udgangspunkt vil kunne ske frihedsberøvelse under den resterende del af asylansøgningens behandling, jf. den foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 3.

Frihedsberøvelsen vil ske med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning. Der vil skulle ske frihedsberøvelse i alle tilfælde, hvor en asylansøger er administrativt udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1. Der skal således ikke i forbindelse med afgørelsen om frihedsberøvelse foretages en vurdering af afgørelsen om administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1.

...

Det foreslås endvidere, at der skabes adgang til at frihedsberøve asylansøgere med henblik på at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, jf. den foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 4.

Det er efter lovforslaget en betingelse for frihedsberøvelse, at udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning.

...

Bestemmelserne i udlændingelovens § 37 finder anvendelse på de foreslåede bestemmelser. ...”

Landsrettens begrundelse og resultat

Kærende, **Udlænding** er den 2. august 2012 af Udlændingestyrelsen udvist med indrejseforbud i 2 år efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, og § 32, stk. 4, 2. pkt. **Udlænding** har søgt om asyl i Danmark, da han blev anholdt den 2. august 2012 og tidligere, da han under en anden identitet blev truffet af politiet den 10. december 2011.

Rigspolitiet har fastholdt, at frihedsberøvelse skal ske efter udlændingelovens § 36, stk. 1. Da der ikke af Rigspolitiet er anført omstændigheder, som kan begrunde, at frihedsberøvelse skal ske efter bestemmelsens 4. pkt. om asylansøgere omfattet af åbenbart grundløs-proceduren eller af bestemmelsens 2. pkt., går landsretten ud fra, at Rigspolitiet er af den opfattelse, at grundlaget for frihedsberøvelsen skal søges i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt.

Ved lov nr. 458 af 7. juni 2001 blev der med bestemmelserne i udlændingelovens § 36, stk. 3 og 4, givet hjemmel til frihedsberøvelse af asylansøgere, der er administrativt udvist efter lovens § 25 a, stk. 1, eller som gennem deres adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning. Begrundelsen for at indsætte sådanne særlige bestemmelser var ifølge bemærkningerne til lovforslaget, at der ikke i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt. var fornøden hjemmel til at frihedsberøve en asylansøger, der er blevet administrativt udvist eller som lægger væsentlige hindringer i vejen for oplysningen af asylsagen.

Den ved lovændringen indsatte bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 3, angår efter sit indhold og forarbejderne alene asylansøgere, som er administrativt udvist i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, som vedrører udlændinge, der er dømt for overtrædelse af nærmere angivne love og lovbestemmelser, der har erkendt sådanne overtrædelser, der er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til det strafbare forhold eller hvor der foreligger særlig bestyrket mistanke.

Efter indholdet af og forarbejderne til denne bestemmelse samt indholdet af og forarbejderne til udlændingelovens § 36, stk. 1, 4. pkt. og § 36, stk. 4, finder landsretten, at der ikke i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., er hjemmel til at frihedsberøve **Udlænding**, som senest i forbindelse med den administrative udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, har søgt om asyl, så længe asylsagen verserer,

T h i b e s t e m m e s:

Udlænding løslades.